அற்புத் தமிழ்
எங்கள்
அன்புத் தமிழ்

10789

(எ. எம். எ. அஸீஸ்)
B. A. Hons. (Lond.) C. C. S. (Retd.)
ஜாமிஆ நழீமிய்யா
பரிபாலன சபை உறுப்பினர்

அறபுத் தமிழ்

எங்கள்

அன்புத் தமிழ்

உள்ளடக்கம்

i

அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ் — 1

ii

நாம் என்ன செய்தோம்? — 17

அறபுத் தமிழ் ஆலிம் புலவர் — 19

இன்றைய தேவைகள் — 26

மொழிபெயர்ப்புக் கலை — 30

ஸ்வாஹிலி மொழித் தொடர்பு — 36

بسم الله الرحمن الرحيم

அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்

உங்களது இந்த இலக்கிய விழாவுக்கு ஆசிச் செய்தியும் கட்டுரையும் அனுப்ப எனக்கு வாய்ப்பளித்தமைக்காக விழாவை ஏற்பாடு செய்தவர்களுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். கட்டுரையை என் ஆசிச் செய்தியின் வாசகத்துடன் ஆரம்பிக்க விரும்புகிறேன்.

''இலங்கை முஸ்லிம்களின் காழ்ப் பூமியெனக் கணிக்கத் தக்க கல்முனைப் பகுதியில் அமைந்துள்ள மருதமுனைக் கிராமத்தில் 1966 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 2 ஆந் தேதி நடைபெறவிருக்கும் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழாவுக்கு இந்த ஆசிச் செய்தியினை அனுப்புவதில் அடங்கொணா மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இவ் விழா பொருத்தமான காலம், இடம், சூழல், சந்தர்ப்பம் ஆகியவற்றில் நடைபெறுகிறது.

''மரபு காக்காத மனித குலம் தனது பண்பையும், மாண்பையும், மேம்பாட்டையும் இழந்து

விடும் என்பது வரலாறு காட்டும் படிப்பினை. இதை நமது மூதாதையர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தார்கள். ஆகவேதான் நமது தனித்தன்மையைப் பேணும் வகையில் தமக்கென ஓர் இலக்கிய பாரம்பரியத்தை உருவாக்கினார்கள். அதுவே அறபுத் தமிழ் இலக்கியம்—இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம். இன்று நம்மிற் பலர் இந்த இலக்கியச் செல்வத்தின் மாட்சியை அறியாது வாழ்கிறார்கள். மற்றவர்கள் அறிந்தும் அறியாதவர்கள் போலப் பாவனை செய்கிறார்கள். இந்நிலைமை உண்டானமைக்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. அவற்றை விளக்க இது சந்தர்ப்பமன்று.

"ஆழ்ந்த புலமை படைத்த சின்ன ஆலிம் அப்பா போன்ற முஸ்லிம் சான்றோர்களைத் தோற்றுவித்த பெருமை மருதமுனைக்குண்டு. யுத்த அவசர காலத்தில் மருதமுனை மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்த நான், அந்த மண்ணில் இவ் விழா நடைபெறுவதையிட்டு இரு மடங்கு உவகை அடைகிறேன். விழா இனிது நிறைவேற அல்லாஹுத்தஆலா—எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள் பாலிப்பானாக; ஆமீன்."

எனது "இலங்கையில் இஸ்லாம்" என்னும் நூலின் 20 ஆம் அதிகாரத்தில் அறபுத் தமிழின் ஓர் அம்சத்தினை—இலங்கை முஸ்லிம்களையும் தென்னிந்திய முஸ்லிம்களையும் இணைக்கும் பாலமாக அறபுத் தமிழ் விளங்குகிறதென்பதை—தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறேன். இதேயளவு முக்கியத்துவமுள்ள வேறு அம்சங்களும் உள்

TIRUVANMIYUR MADRAS-41

ளன. இஸ்லாத்துக்கும் தமிழுக்கும் உண்டான இணைப்பு. இவ் வறபுத் தமிழ் இணைப்பின் மூலமாக இந்த முஸ்லிம்களின் அறபுப் பூர்வீகத் தொடர்பு அற்றுப் போகாதிருந்தமை, முஸ்லிம் உலகத்துடன் குறிப்பாக, அறபு(அல்லது பாரசீக) குடாக் கரையோரங்களில் அமைந்த நாடுகளுடன் இருந்த வரலாற்று, பண்பாட்டு தொடர்புகள் ஆதியன மேற் குறித்த பிற அம்சங்களுள் ஒரு சிலவாகும்.

அதே அதிகாரத்தில் மற்றுமோர் அம்சம் பற்றியும் எழுதியிருக்கிறேன். தமிழ் அகராதிகளிலும், தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய நூல்களிலும் இந்த அறபுத் தமிழ் புறக்கணிக்கப்பட்டமைக்கும்தென்னிந்திய முஸ்லிம்களும் இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாமும் பொறுப்பேற்க வேண்டுமென்பதே அது.

இங்கிலிஷைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்காத பட்டதாரி சோஸரின் நூல்களையும், வில்லியம் லாங்டன் என்பாரின் நூல்களையும் கலாநிதிப் பட்டம் பெற முனையும் மாணவர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆகியோருக்கு மட்டுமே பிரயோசனமுள்ள பழைய நூல்களெனக் கருதுவதைப் போல நம்மிற்சிலர் அறபுத் தமிழைக் கருதுகிறார்கள். இந்தக் கருத்து விசனிக்கத்தக்கது; ஆபத்தானது. ஏனென்றால், இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாம் அறபுத் தமிழை விவேகமாக, ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்துப் புனருத்தாரணம் செய்யாவிட்டால் ஆக்க இலக்கியத் துறையில் பயனுள்ள தனித்தன்மை வாய்ந்த நூல் எதையும் தோற்று

வித்தல் முடியாததாகிவிடும். அத்தகைய சூழலில் நம்மிடையே உண்மைக் கவிஞர்கள் தோன்முர்; கல்லடுக்கும் கொத்தனுர் போல வெறுஞ் சொல்லடுக்கும் சோதாக் கவிஞர்களே தோன்றுவர். முஸ்லிம் பெயர்கள் பூண்டிருப்பினும் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையையோ கலாசாரத்தையோ பிரதிபலிக்காத இலக்கியங்களே நம் மத்தியிற் பிறக்கும். எனவே, இந்த விழா இலங்கை முஸ்லிம்கள் அனைவருக்கும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விழாவாக விளங்குகிறது. இதற்காக இவ் விழாவை ஏற்பாடு செய்தவர்களை நாம் அனைவரும் போற்றிப் பாராட்டுதல் வேண்டும்.

''இலங்கையில் இஸ்லாம்'' என்ற எனது புத்தகத்தின் நூன்முகத்தில் (1) ஒலிக் குறிப்பு ஒருமைப்பாடு (2) அறபுத் தமிழ் அகராதி (3) அறபுத் தமிழ் இலக்கியக் கோவை ஆதியன எமது அத்தியாவசியத் தேவைகளென்று விவரித்திருக்கிறேன். இவற்றேடு வேறு சிலவற்றையுஞ் சேர்த்து எனது கருத்தை மேலும் விரிவுபடுத்து முன்னர் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எனது கருத்துக்களில் பிழை ஏதும் இருக்கலாம்; இத்துறையில் அதிக ஈடுபாடுடையவர்கள் அவற்றைக் கண்டுபிடித்து எனக்குத் தெரிவித்தார்களாஞல் நான் மகிழ்ச்சியுடன் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்வேன். அறபுத் தமிழ் சம்பந்தமாக கணிசமானளவு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்ற போதிலும், அறபுத் தமிழின் வரலாறு மொழியியல் அம்சங்கள் ஆதியன கவனிக்கப்படாதிருக்கின்றன.

அறபுத் தமிழின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும் தளர்ச்சியும் ஆகிய அம்சங்கள் பற்றி அற்ப சொற்ப தகவல்களே இன்று எமக்குக் கிடைக்கின்றன. அறபுத் தமிழை ஸ்திரமான முறையில் மீண்டும் அரியாசனத்திருத்த வேண்டுமானால், அதன் பிறப்பு வளர்ப்பையோ இக் காலத்திலும் இதற்கு முந்திய தசாப்தங்களிலும் அது நலிந்து மெலிந்தமைக்கான ஏதுக்களையோ புறக்கணிக்கலாகாது. ஒரு வகையில் இலக்கியச் சிறப்பம்சங்களை ஆராய்வதிலும் இவ்வம்சங்கள் முக்கியமானவை.

வரலாற்று ரீதியாகவும், சமுதாய ரீதியாகவும் பார்க்குமிடத்து முதன் முதலில் தோன்றிய அறபுத் தமிழ்க் கையெழுத்துப் பிரதி எது, அதன் வாசகம் என்ன என்றெல்லாம் அறுதியிட்டுச் சொல்வது சாத்தியமன்று. அந்த மூலப்பிரதி ஒரு காலத்தில் நம்மை ஆண்ட ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் தலைப் பட்டனமொன்றிலே அமைந்த தொல் நூல்சாலையில், தேடுவாரற்றும் படிப்பாரற்றும் இருக்கக் கூடும். ஏனெனில் அறபுமொழி வல்லுனர் கையில் அது கிடைத்தால் எழுத்துக்களை அவர் வாசிப்பார். ஆனால் சாராம்சம் தமிழ் என்பதால் அதன் கருத்தை விளங்கிக் கொள்ளார். திராவிட மொழி வல்லுனருக்கும் இதே இடர்ப்பாடு நேரும். பார்ப்பதற்கு அறபாகவும் படிப்பதற்குத் தமிழாகவும் இருக்கும் அப் பிரதி இந்த இரு வல்லுனர்களையும் மலைக்கச் செய்து விடும். எனினும் அறபுத் தமிழ் மூலமாக

உலகில் மாபெரும் தொல் இனங்களில் இரண்டாகிய செமிற்றிக் இனமும் திராவிட இனமும் சங்கமமானவை வரலாற்று முக்கியத்துவமற்றதன்று. இம் முக்கியத்துவத்தை அறபு, தமிழ் ஆகிய இரு மொழிப் பயிற்சியுந் தேர்ச்சியுமுள்ள இலங்கை முஸ்லிம் எவரேனும் ஆராய்ந்து வெளியிடுவாரென எதிர்பார்ப்போமாக. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நுகேகொடையில் உள்ள எமது தொல் நூற்சாலையில் நான் கண்ட அறபுத் தமிழ் வாரப் பத்திரிகைப் பிரதிகள் பற்றிச் சொல்வது பொருத்தம். கஷ்ஃபுல்ருன் அன் கல்பில் ஜான் என்பது அப் பத்திரிகையின் பெயர். 1889 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த வாரப் பத்திரிகை சித்திரக் கையெழுத்தில் அழகாக எழுதப்பட்டு கல்லச்சு மூலம் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அறபுச் சித்திரக் கையெழுத்துக் கலைக்கு நம் நாட்டில் மதிப்பு அருகிவரும் இக் காலத்து நிலைபரத்தோடு ஒப்பிடுகையில் மேற்படி கையெழுத்து மணி மணியாக இலங்குகிறது.

8 ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 19 ஆம் நூற்றுண்டு வரையான காலப் பகுதியில் வழக்கிலிருந்த அறபுத் தமிழ்ச் சுவடிகளை உலகெங்குமுள்ள தொல் பொருட் காட்சிச் சாலைகளில் தேடி, விஞ்ஞான முறைப்படி வகைப்படுத்தி காலக் கிரமமான சரித்திரப் பின்னணியில் நோக்கிஞல் அறபுத் தமிழின் தோற்றம் பற்றி முழுமையாக

அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால், இத்தகைய ஒரு பணி எத்துணை சிரமமானதென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

அறபுத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இன்னொன்றையும் கவனித்தல் வேண்டும். இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் மட்டுமே பிரத்தியேகமான தொன்றாக இந்த மொழிப் பரிணாம வளர்ச்சியைக் கருதலாகாது. மத்திய காலத்தில் இஸ்லாமும் இஸ்லாமிய நாகரிகமும் உலகமெல்லாம் கிளைத்துப் படர்ந்தபோது, அறபு மொழியும் கூடவே பரவலாயிற்று. இந்த வகையில் அறபுத் தமிழுக்கும் ஸ்வாஹிலி மொழிக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமைகளைக் காணலாம். கிழக்காபிரிக்காவைச் சேர்ந்த கறுப்பின மக்கள் இஸ்லாத்தைத் தழுவியதன் பயனாகத் தோன்றிய ஸ்வாஹிலி மொழி இன்று தன் ஸானிய நாட்டின் உத்தியோக மொழியாக விளங்குகிறது. அறபு லிபியில் எழுதப்பட்ட இம் மொழி பிரிட்டிஷ்காரரின் ஆட்சிக் காலம் முதல் ரோமன் லிபியில் எழுதப்படுகிறது. துபாஷி வங்காளம், சிந்தி, மலாய், மஹல்ல தீவு மொழி ஆகியவற்றுக்கும் அறபுத் தமிழுக்கும் பொதுவான சிறப்பம்சங்கள் பல. மலாய் மொழி ரோமன் லிபியிலும் எழுதப்படுகிறது, அறபு லிபியிலும் எழுதப்படுகிறது. ரோமன் லிபி மலாய், இன்றைய மலேசியாவில் உத்தியோக மொழியாக விளங்குகிறது. ஆயினும் இன்று கூட, அறபு லிபி மலாய் மொழியில் அங்கு பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. இம் மொழி வெகு ஜன வழக்கில்

ஜாவி என அழைக்கப்படுகிறது. மேற் சொன்ன எல்லா மொழிகளிலுமுள்ள மத்திய கால இலக்கியங்களை ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தால் அக்காலத்தில் இஸ்லாமிய கலாசாரமும் நாகரிகமும் எத்துணை செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தனவென்பதைக் காணலாம்.

அறபுத் தமிழ் ஒரு மொழியா? கிளை மொழியா? ஓர் இலக்கிய நடையா? இதுபற்றி அறிவியல் முறையிலோ மொழியியல் அடிப்படையிலோ ஆராய்ந்து முடிவு செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இது விஷயத்திலும் என் கருத்துத் தவருயிருக்கலாம். தவறென்று எவரேனும் சுட்டிக் காட்டினுல் நன்றியுடையவனுயிருப்பேன். தமிழ் இலக்கணம் தவிர தனக்கென வேருக இலக்கணம் இல்லாமையால் அதனை ஒரு தனி மொழியென்று கொள்வது சாத்தியமன்று. ஆனுல் மறுபுறத்தில் பார்த்தால், பிரிட்டிஷ் இங்கிலிஷுக்கும் அமெரிக்க இங்கிலிஷுக்கும் உள்ளதிலும் அதிக வேறுபாடு தமிழுக்கும் அறபுத் தமிழுக்கும் உண்டு. எனவே கிளை மொழி என்னும் ஸ்தானத்தை நாம் அதற்குத் தங்குதடையின்றி அளிக்கலாம். இதனைப் பேசிய மக்கள் குழுவினர் மலையாள மொழி உருவான காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களைப் போல இடவாரியாகப் பிரிந்திருக்கவில்லை. மதவாரியாக இணைந்திருந்தனர். மலையாளம் காலகதியில் ஒரு தனி மொழியாகப் பரிணமித்தது அறபுத் தமிழ் அத்தகைய தனி மொழி அந்தஸ்தை அடையவில்லை. அறபுத்

தமிழ் நடை மணிப் பிரவாள நடையைப்போன்ற இலக்கிய நடை என்பதில் ஐயமில்லை. மணிப்பிர வாளம் சமஸ்கிருத ஒலிகளைத் தமிழில் புகுத்தி யதும் அல்லாமல் தமிழுக்கு ஒரு சில அட்சரங் களையும் கிரந்த எழுத்துக்களையும் கொடுத்துதவி யது போலவே, அறபுத் தமிழும் அறபு ஓசை களாலும் இலக்கிய நடையாலும் தமிழுக்குச் செழிப்புத் தேடிக் கொடுத்தது.

19 ஆம் நூற்றுண்டில் நூல்களை அச்சிடும் நடைமுறை பிரபலமடைந்ததும் அதுகாலவரை அறபு லிபியில் எழுதப்பட்டு வந்த அறபுத்தமிழ் தமிழ் லிபிக்கு மாறியதெனலாம். அறபுத் தமிழ் - இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி அண் மையில் வெளி வந்திருக்கும் நூல்களெல்லாம் 19 ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்தே பெரும்பாலும் தமது ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குவதற்கு இதுவே கார ணம் போலும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இன்னென்றும் நினைவு கூரத்தக்கது. 15 — 18 ஆம் நூற்றுண்டு வரை யான காலப் பிரிவில் இலங்கை முஸ்லிம்கள் போர்த்துக்கேயராலும் ஒல்லாந்தராலும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு வந்தார்கள். இதே காலப் பிரிவில் இந்தியா முகலாய ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது தென் இந்தியாவின் சில பகுதிகள் நவாபுகளின் ஆட் சிக்குட்பட்டிருந்தன. தென்னிந்திய முஸ்லிம் களின் வரலாற்றிலும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றிலும் காணப்படும் இந்த வித்தியாசத் தின் விளைவாக இவ்விரு பகுதிகளில் வழங்கிய

அறபுத் தமிழிலும் சிற்சில மாறுபாடுகள் உண்டாயின. இந்திய முஸ்லிம்கள் மத்தியில் பெருமளவான பார்ஸி, உறுது, ஹிந்துஸ்தானிச் சொற்கள் வந்து சேர்ந்ததைப் போல இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் வந்து சேரவில்லை.

அச்சுவாகனமேறிய புத்தகங்கள் கையடக்கமாயிருந்தபடியால் மக்கள் அவற்றுக்கு அமோக வரவேற்பளித்தார்கள். அறபு லிபியில் எழுதப் பெற்ற அறபுத் தமிழ், தமிழ் லிபிக்கு மாறியமைக்கு அச்சுவாகனத்தின் வருகையும் முக்கிய காரணமாயிருக்கலாம். ஆனால், இந்த மாற்றம் எப்பொழுது சம்பவித்ததென்பது ஆராய்ச்சிக்குரிய மற்றொரு அம்சம். இது விஷயத்தில் தப்ஸீர்களையும்—திருக்குர்ஆன் வியாக்கியானங்களையும் பிற நூல்களையும் வேறு வேறாக ஆராய்தல் அவசியம். ஏனென்றால், தப்ஸீர்கள் அறபு லிபியில் தவிர பிற லிபியில் எழுதப்படலாகாதென்ற எதிர்ப்பு நெடுங்காலம் இருந்து வந்தது. எனது பாட்டனார் வைத்திருந்த தப்ஸீர் இச்சமயத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது. தினமும் காலை வேளையில் அவர் கையில் அந்நூல் இருக்கும். ஹிஜ்ரி -296ல் இந்த தப்ஸீர் வெளியாயிற்று. இதே தப்ஸீர் பிரதி கொழும்பு ஸாஹிறா கல்லூரியில் இன்றும் வைத்துப் பேணப்பட்டு வருகிறது. இதன் ஆசிரியர் ஹபீபு முஹம்மது ஆலிம் காயல்பட்டினம். இதன் பெயர் புதுஹாதுர் ரஹமானிய்யாஃபீ தப்ஸீரி கலாமில் றப்பானிய்யா என்பது. இந்நூலில் திருக்குர்ஆன் வாசகங்கள் அறபு மொழி

யில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வரியின் அடியிலும் அந்தந்த வரியின் தர்ஜுமா—மொழிபெயர்ப்பு—அறபுத் தமிழில் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பக்கத்தின் விளிம்பிலும் விரிவான வியாக்கியானங்கள். பக்கத்தில் மூன்றிலொரு பகுதி இவ்வியாக்கியானங்களால் நிரம்பியிருக்கிறது.

1920 இலும் அடுத்து வந்த ஆண்டுகளிலுங் கூட இந்த தப்ஸீர்கள் தமிழ் லிபியில் எழுதப் படலாகாது என்று வாதாடி வந்தார்கள். அறபு மொழிக்கும் லிபிக்கும் அளிக்கப்பட்ட கௌரவத்துக்கு இதுவொன்றே தக்க சான்றாகும். திருக் குர்ஆன் பிரகடனஞ் செய்யப்பட்டது அறபு மொழியிலேயே என்பதால் குர்ஆன் வாசகம் அறபியிலேயே எழுதப்படல் வேண்டுமென்பது சரியே. இதிலிருந்து பெறப்படும் மற்றுமோர் உண்மை, நமது தந்தையர் சந்ததியிலும் பார்க்க பாட்டனார் சந்ததி ஒருவகையில் மேம்பட்டு விளங்கிற்று என்பதாகும். எவ்வாறெனில், நமது பாட்டனார் சந்ததியினர் திருக்குர்ஆனை தப்ஸீர்களின் உதவியால் அர்த்தம் அறிந்து ஓதினார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குப் பின் வந்த சந்ததியினரோ இங்கிலிஷ் மோக வயப்பட்டு அறபுத் தமிழை மறந்தார்கள். இவர்கள் காலத்தில் இங்கிலிஷில் முஸ்லிம்கள் இயற்றிய தப்ஸீர்கள் இருக்கவில்லை. முஸ்லிம்களல்லாதோர் இயற்றிய தப்ஸீர்களே புழக்கத்திலிருந்தன. இவற்றை முஸ்லிம்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதனால் அவர்கள் தப்ஸீர்களைப் படித்துப் பயன் பெறும் வாய்ப்பை இழந்தார்கள்.

அச்சுவாகனத்தின் அனுகூலங் கருதி அறபுத் தமிழ், தமிழ் லிபியில் எழுதப்படவாரம்பித்ததும் தமிழில் இல்லாத அறபு ஒலிகள் தமிழில் காணப் படாது போயின. அறபுத் தமிழ் அறபியில் எழு தப்பட்டு வந்த காலத்தில் தமிழுக்குச் சிறப் பான ட, ண, ப, ழ போன்ற எழுத்துக்களின் ஒலியைக் குறிப்பதற்கு விஷேச அறபு எழுத்துக் கள் உண்டாக்கப்பட்டன. அறபு என்னுஞ் சொல்லே அரபு எனத் திரிந்தமைக்கும் அறபுத் தமிழ் அதிலிருந்து தமிழ் லிபிக்கு மாறியமை ஒரு காரணமெனலாம். ரகர றகரத்துக்குள்ள ஒலிப் பேதத்தின் நுணுக்கத்தை அறியாமலிருந் ததும் காரணமாயிருக்கலாம். இந் நாட்களிற் கூடச் சில சஞ்சிகைகளில் அக்கறை, அக்கரை என எழுதப்படுதலே ஒரு சான்றுகக்கொள்ள லாம்.

அறபில் உள்ள சிறப்பு ஒலிகளைக் காட்டும் விஷேச எழுத்துக்கள் தமிழில் உருவாக்கப்படல் அவசியமல்லவா? தமிழில் சிறப்பு எழுத்துக் களான ங, ஞ, ண, ட, ள, ற போன்றவற்றைக் கொண்ட சொற்களை ரோமன்—இங்கிலிஷ்-லிபி யில் எழுதுவதற்கு ஒலிக் குறிப்புக்களுக்குப் பதில் விஷேச எழுத்துக்களை உருவாக்குதல் வேண்டு மென்னும் கருத்து அண்மையில் தெரிவிக்கப்பட் டது. அறபுத் தமிழ் விஷயத்திலும் இந்த யோச னையைப் பின்பற்றலாம். மணிப்பிரவாளம் தமி ழுக்கு அளித்த ஷ, ஜ, ஸ போன்ற எழுத்துக்க ளும் இது விஷயத்தில் பயனளிக்க வல்லன.

அறபுத் தமிழ் வீழ்ச்சியடைந்தமைக்கான காரணத்தை நாம் ஊகித்தறிந்துகொள்ளலாம். எனினும் அறிவியல் அடிப்படையில் எவரும் இதனை ஆராய்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. அச்சு வாகனத்தின் வருகை ஒரு காரணம். மேற் சொன்ன சிறப்பு எழுத்துக்கள் தமிழில் உருவாகாமை மற்றொரு காரணம். தப்ஸீர்களையும் மௌலூத்களையும் அறபு லிபியிலேயே எழுதுதல் வேண்டுமென்று வாதாடி வந்தமை இன்னுமொரு காரணம். அக்கால மக்கள் உலகியல் கல்விச் செல்வத்தில் காட்டி வந்த அசிரத்தை அறபுத் தமிழ் நூல்களை அச்சேற்றும் முயற்சி போதியளவு மேற்கொள்ளப்படாமை பிறிதொரு காரணம். இங்கிலிஷ் மொழியின் ஆதிக்கம் இன்னுமொரு காரணம். இன்று போதனு மொழி என்னும் அந்தஸ்தை இங்கிலிஷ் இழந்து வருகிறது. அறபுத் தமிழ் மீண்டும் தழைத்தோங்குவதற்கு இது நல்ல சமயம். ஆனுல், நாம் இத் துறையில் ஸ்தாபன ரீதியாக எதுவித முயற்சியும் எடுக்காதிருக்கிறோம். இந்த வகையில் அரசாங்க முஸ்லிம் கலாசாலைகளிற் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் பொறுப்பு பெரியது என்பது சொல்லாமலே பெறப்படும். அதுபோலவே முஸ்லிம் தமிழ் எழுத்தாளருக்கும் பெரும் பொறுப்பு உண்டு. ஏனென்ருல், அறபுத் தமிழ் மரபைப் பேணுத முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டித்தல் சாத்தியம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

எனது இக்கட்டுரையை முடிக்கு முன்னர் இலங்கையில் இஸ்லாம் என்னும் நூலில் நான் கூறியுள்ள மூன்று யோசனைகளை இங்கு விரித்துக் கூற விழைகிறேன். இந்த யோசனைகள் முற்ற முடிந்த முடிபுகள் என்றோ, இங்கு தந்துள்ள ஒழுங்குப் பிரகாரமே பின்பற்றப்படல் வேண்டும் என்றோ கொள்ளலாகாது.

1. ஒலிக்குறிப்பு ஒருமைப்பாடு — இது விஷயத்தில் விசேஷ அடையாளங்களுக்குப் பதில் விசேஷ எழுத்துக்களை உருவாக்கலாம்.

2. அறபுத் தமிழ் அகராதி — இதற்கு அறபுத் தமிழ் நூல்களில் காணப்படும் அரும்பத உரைகளை ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம்.

3. அறபுத் தமிழ் இலக்கியக் கோவை—புராணம், நாயகம், கலம்பகம், முனாஜாத்து, அந்தாதி திருப்புகழ், ஞானப்பாட்டு ஆகியவற்றின் சிறந்த பகுதிகளை மட்டுமல்லாமல், நாடகம், சிந்து, தாலாட்டு, கும்மி, படைப்போர் ஆகியவற்றின் பகுதிகளுடன் புராண வசனம், மார்க்க ஒழுக்கம், கிஸ்ஸா முதலிய வசன நூல்களின் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியதாக இது அமைதல் வேண்டும்.

4. ஜீ. சீ. ஈ. வகுப்புகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் கீழ் வகுப்புகளுக்கும் உகந்த, வாசிப்புப் புத்தகங்கள் வெளியிடப்படல் வேண்டும். இவை முஸ்லிம் மாணவர்களை நல்வழிப்படுத்தக்கூடிய இஸ்லாமிய வரலாற்றுச் சம்பவங்கள், கதைகள், இஸ்லாமிய

கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் நிகழ்ச்சிகள் ஆகியனவற்றைச் சித்திரிப்பனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

5. மொழிபெயர்ப்புக் கலை – அரசாங்க முஸ்லிம் ஆசிரியர் பாடசாலைகளில் இதற்குச் சிறப்பிடம் அளிக்கப்படல் வேண்டும்.

6. அறபுத் தமிழில் சிறுவர் இலக்கிய நூல்கள் - வருங்கால சந்ததியினருக்கு நாம் அளிக்கக் கூடிய முதுசொம் எமது கலாசார பாரம்பரியமே. இதன் அருமை பெருமைகளை அவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்குச் சிறு வயதிலிருந்தே பயிற்சியளித்தல் அவசியம். இதற்கேற்ற சிறுவர் இலக்கியங்கள் இஸ்லாமியக் கண்ணோட்டத்தில், அறபுத் தமிழில் வெளிவருதல் அவசியம். இந் நூல்கள் இங்கிலிஷ் மொழியில் ஏற்பட்டுள்ள நூல் அமைப்பு அச்செழுத்து வடிவம் முதலான முன்னேற்றங்களை அனுசரித்தனவாக உருவாக்கப்படல் இன்றியமையாததாகும்.

7. இலட்சிய பூர்வமான திறனாய்வு—அறபுத் தமிழின் புனருத்தாரணத்துக்கு அத்தியாவசியமான அம்சங்கள் பற்றி மிகுந்த சிரத்தையுடன் ஆராய்தல் அவசியம். பழைய அறபுத் தமிழ் நூல்களின் பதவுரைகளிலும் பொழிப்புரைகளிலும் மட்டுமே காலத்தை விரயமாக்காது அந்நூல்களின் வரலாற்று ரீதியான அம்சங்கள், இலக்கியத் தராதரம், சாராம்சம், ஒப்பியல் ஆய்வு ஆகியவற்றிலும் இஸ்லாமியக் கண்ணோட்டத்தில் கவனஞ் செலுத்துதல் வேண்டும்.

இவ்வேழு திட்டங்களையும் நிறைவேற்றுவதற்கென ஒரு சஞ்சிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டால் நன்றாயிருக்கும். தனி ஒருவராலோ; ஒரு சிலராலோ இவ்வளவையும் சாதித்துவிட முடியாது. கூட்டு முயற்சி தேவை. திட்டவட்டமான அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்படவேண்டிய இப் பிரச்சினைகள் தென் இந்திய முஸ்லிம்களுக்கும் பொதுவானவை என்பதால் அவர்களையும் நாம் கலந்தாலோசிக்கலாம். இவ்விதம் செய்வதனால் மொழிபெயர்ப்பு, மொழியுருவம் ஆகியவற்றில் ஒருமைப்பாடு காண்பதுடன் அறபுத் தமிழின் அந்தஸ்து உயர்வதற்கும் வழிபிறக்கும். சுதந்திரத்தைக் காப்பதற்கு, ஜனநாயகத்தைப் பேணுதற்கு இடையறாத கண்காணிப்பு அவசியமென்பார்கள். அதுபோலவே, கலாசார தனித்துவத்தைப் பேணிக் கட்டிக் காப்பதற்கும் அயராத திட்டவட்டமான பிரயாசைகள் இன்றியமையாதனவாகும். இப்பிரயாசைகளில் ஆர்வமுண்டாக்குவதற்கு இன்றைய விழா உதவி புரிய வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல அல்லாஹுத்தஆலாவிடம் இறைஞ்சுவோமாக. ஆமீன்.

நாம் என்ன செய்தோம்?

அறபுத் தமிழ் இலக்கியம் போதிய அளவு போற்றப் படாமலும் மக்கள் மத்தியில் பரப்பப் படாமலும் இருந்து வருவது மிகவும் வருந்தத்தக்கதொன்றாகும். அதன் காரணமாக முஸ்லிம்கள் மத்தியிலும் கூட அறபுத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றிய அறிவு மிகக் குறைவாகவே இருந்து வருகிறது. ஏனெனில் எமது இலக்கியத்தை நாமே தக்கவாறு போற்றாதிருக்கும்போது முஸ்லிம் அல்லாதார் அதனைப் போற்றுவர் என்று எதிர்பார்ப்பது எங்ஙனம்? முஸ்லிம் புலவர்களும் எழுத்தாளர்களும் கடந்த காலங்களில் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மகத்தான தொண்டு புரிந்திருக்கின்றனராயினும் ஆரம்ப காலத்தில் அவர்கள் அறபு எழுத்திலேயே அவற்றை எழுதி வந்த காரணத்தால் முஸ்லிம் அல்லாதார் அவ்விலக்கியத்தைப் பற்றி அறியாதிருந்தனர். முஸ்லிம் இலக்கிய நூல்கள் தமிழ் எழுத்துக்களில் ஆக்கப்பட்ட காலத்திலும் கூட அவற்றுள் பெருவாரியான அறபுப் பதங்களும் பார்ஸிப் பதங்களும் இடம் பெற்றமையால் முஸ்லிம் அல்லாதார் மத்தியிலே அவை செல்வாக்கைப் பெறவில்லை. மேலும் பெரும்பாலான இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்கள் மதத்தை முற்றிலும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தமையால் முஸ்லிம் அல்லாதாருக்கு அதில் சிரத்தை ஏற்படவில்லை. எனவே இந்த சூழ்நிலையில் அவர்கள் இஸ்லாமிய இலக்கியத்தில் கவனம் செலுத்தியிருக்க வேண்டுமென்றோ அல்லது விரிந்த தமிழ் இலக்கியப் பரப்

பில் எம் இலக்கியத்திற்கு தக்கதோர் அந்தஸ்து அளித்திருக்க வேண்டுமென்றே நாம் எதிர்பார்ப்பது பொருத்தமுடையதாகாது. எமது இலக்கியத்தை நாமும் போற்றி பிறரும் அறியச் செய்யும் பொறுப்பு எம்முடையதேயாகும். இவ்வகையில் முஸ்லிம்களாகிய நாம்—நானும் நீங்களும் உட்பட பெரியதோர் தவறை இழைத்துவிட்டோம் என்று மீண்டும் குறிப்பிடுவதைப் பற்றி நீங்கள் வருத்தப்படமாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

நாமே இழைத்துவிட்ட இத்தவறின் காரணமாக தமிழ் அகராதியில் இடம் பெற வேண்டிய சில சொற்கள் இன்று அங்கு காணப்படவில்லை. தமிழிலக்கிய சரிதையில் காணப்பட வேண்டிய பல பெரியார்களின் பெயர்கள் அங்கில்லை. முஸ்லிம்களுக்கே சிறப்பாகவும் ஆனால் பொதுத் தன்மையுடையனவாகவும் அமைந்துள்ள பல அரிய கருத்துக்களும், கொள்கைகளும் தமிழ் இலக்கிய அரங்கிலே அவற்றுக்குரிய இடம் பெறாது போயின. இப்படிப்பட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நம்முடைய நிலைமையைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்து எம்மிடையுள்ள குறைகளை நீக்குவதற்கு வழி காணுதல் அவசியமாகும்,

இங்கு நாம் சில கேள்விகளை எம்மிடையே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இதுகாறும் நாம் நமது சரித்திர சம்பந்தமான உண்மைகளை நுட்பமாக ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ளோமா? முஸ்லிம்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ள நூல்களை தகுந்த முறையில் பிரசுரித்துள்ளோமா? எமது பெரியார்களின் வாழ்க்கைச் சரித்திரங்களை சாஸ்திர ரீதியாக ஆராய்ச்சியுடனும், ஆதாரத்துடனும் வழங்கியுள்ளோமா? ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் அமைத்துள்ளோமா? எமது கலைஞர்களின்—இலக்கிய மேதைகளின், றபிந்த தினங்களை ஞாபகப்படுத்தித் தக்கவாறு கொண்டாடியிருக்கின்றோமா? - 1955-ம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற தென்னிந்திய முஸ்லிம் கழகத்தின் பொன் விழாவில் இரண்டாம்நாட் கூட்டத்தில் நிகழ்த்திய தலைமையுரை.

(இலங்கையில் இஸ்லாம்)

அறபுத் தமிழ் ஆலிம் புலவர்

ஞாபகார்த்த விழா எடுக்க வேண்டிய சிறப்பினைப் பெற்ற ஒருவரது நினைவினை எத்தினத்தன்று நினைவு கூருவதென்பதுபற்றி மிகுந்த சுவாரசியமான ஒரு சர்ச்சை நடைபெறுவது வழக்கம். இறந்த தினத்தைக் கொண்டாட வேண்டுமென்போரும் பிறந்த தினத்தையே கொண்டாட வேண்டுமென்போரும் தத்தம் கொள்கைகளை வலியுறுத்தி நிற்பர்.

ஆனால் ராஜாஜி அவர்கள், ஓரிடத்தில் நினைவு தினங்களினை இறந்த தினத்தன்றே கொண்டாட வேண்டுமெனக் கூறியுள்ளார். நினைவு விழாக் கொண்டாடப் பெறும் தகுதியுடைய ஒருவர், பிறந்த தினத்தன்று மற்ற எந்த மனிதரையும் மிஞ்சும் எக்காரியத்தையும் செய்துவிடவில்லை என்றும், இறந்த தினத்தன்றே அவர் மற்ற மனிதர்களினின்றும் பிரிந்து நிற்கும் சிறப்புறு சாதனைகளையீட்டியவராக விளங்கியிருப்பாரென்றும் கூறிய ராஜாஜி, இறந்த தினத்தன்றே நினைவு விழாக்களினைக் கொண்டாட வேண்டுமெனக் கூறியுள்ளார்.

இக் கட்டுரை நாயகராகிய யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார் பண்ணை செய்கு சு. முஹம்மது அசனுலெப்பை ஆலிம் புலவர் அவர்களைப் பொறுத்த மட்டில், நாம் இறந்த தினத்தையே நினைவு தினமாக கொண்டாட வேண்டியிருக்கின்றது. அவர் பிறந்த தினத்தையோ அல்லது பிறந்த வருடத்தையோ திட்டவட்டமாகக் கூற முடியாதிருக்கின்

றமையே காரணமாகும். ஆனால் அவர் இறந்த தினம் பற்றி எத்தகைய சந்தேகமும் கிடையாது. புலவர் அவர்களின் தம்பியாரும் எனது அருமைத் தந்தையாருமாகிய மர்ஹூம் ஜனாப் எஸ். எம். அபூபக்கர் அவர்கள் தமது குறிப்பேட்டில் அவர் மறைவுபற்றிக் குறித்துள்ளார். 1918 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 18 ஆம் திகதி புதன்கிழமையன்று முஸ்லிம் நாட் கணக்குப்படி றபியுல் அவ்வல் மாதம் பதின்மூன்றாவது பிறையன்று புலவர் அவர்கள் மௌத்தானார்கள்.

ஈழத்திலிருந்து அறபுத் தமிழ் இலக்கியம் வளர்த்த தலைசிறந்த தமிழ்ப் புலவர் அன்று மறைந்தார். யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களும் தென்னிந்திய முஸ்லிம் புலவர்களும் வாழ்த்திப் பரவிய வரகவியொருவர் அன்று காலமானார். அரசாங்கத்தினால் நடத்தப்படும் எழுதுவினைஞர் பரீட்சையில் தேறிய முதல் இலங்கை முஸ்லிம் எனக் கருதப்படத் தக்கவர் அன்று காலமானார். பலராலும் போற்றப்பட்ட, சறஹு நெறி தவறாத இஸ்லாமிய பக்தர் அன்று மறைந்தார்.

புலவர் அசனாலெப்பை அவர்களது வாழ்வு பலதுறை முக்கியத்துவம்கொண்ட ஒரு வாழ்வாகும். ஈழத்து முஸ்லிம்கள் வாழ்வில் இடம்பெற வேண்டிய பண்புகள் அத்தனையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது அவர் வாழ்வு.

இறக்கும்பொழுது அவர் யாழ்ப்பாண வடமாகாணப் பொறியியலாளர் அலுவலகத்தில் பிரதம் கணக்கு இலிகிதராக இருந்தார். 1890 ம் ஆண்டு மே மாதம் முதலாம் திகதி அவர் எழுதுவினைஞர் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி இப்பதவியைப் பெற்றார். ஆனால் அதற்கு முன்னரும் அவர் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில்தான் கடமையாற்றி வந்தார். அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த கீழ்நிலை எழுதுவினைஞர் சேவையில் 1. 7. 1888 முதல் சேர்ந்த அவர், 1870 ம் ஆண்டிற்கும் 1874 ம் ஆண்டிற்கும் இடையில் பிறந்திருத்தல் வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்தவரும் ஆவரம்பட்டை, மான்கொம்பு முதலியவற்றை ஏற்றுமதி செய்யும் வணிகத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்தவருமாகிய சுல்தான் முஹியத்தீன் என்பவரது மகனாகப் பிறந்தார் அசனாலெப்பை அவர்கள். அக்காலத்து முஸ்லிம்கள் இங்கிலிஷ் கல்வியை அது கிறுஸ்தவத்தோடு இரண்டறக் கலந்தது என நினைத்து, வெறுத்தொதுக்கினர். எனினும் அசனாலெப்பை இங்கிலிஷ் பாடசாலை ஒன்றிற்கே அனுப்பப் பட்டார். ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் கல்வி பயின்ற அதே மெதடிஸ்த கல்லூரியிலேயே இவரும் கல்வி பயின்றார். அக் கல்லூரியில் வருடா வருடம் அளிக்கப்படும் பைபிள் பரிசையும் பெற்ற அசனாலெப்பை இவ்வியத்தகு சாதனை யால் அரசாங்க அதிபரது கவனத்தையும் ஈர்த்தாரென்று கூறுவர். அக்காலத்தில் வழங்கப்பெற்ற பாடசாலைப் பரி சில்கள் நிதிப் பரிசில்களாக இருந்தமையினால் பாடசாலைச் சம்பளம் அவற்றினின்று கழிக்கப்பெறுவது வழக்கம். பரி சிற் பணத்தைக் கொண்டே தனது மகன் படிப்பை முடித்தார் என அசனாலெப்பையின் தகப்பனார் அடிக்கடி கூறுவாராம். அசனாலெப்பை அவர்கள் தன் படிப்புத்திறத் தினால் ஒரு சிறிது காலத்திற்குள் தமையனாருடன் ஒரே வகுப்பில் கல்வி பயின்றார். மெற்றிக்குலேசன் பரீட்சையில் சித்தியெய்திய பின்னர் தம்பு நீதவானின் கீழ் பயிற்சி பெற்று வந்தார். இவரது ஆற்றல்களையறிந்த தம்பு நீத வான் இவரைப் புறொக்டராகப் படிக்குமாறு வேண்டினார். ஆனால் இவரோ அத்தொழிலில் தாம் எல்லாக் காலத்தும் உண்மையைக் கூற முடியாதெனவும் அதனால் அத்தொழி லைத் தாம் மேற்கொள்ள விரும்பவில்லை என்றும் கூறினார்.

படிப்பு முடிந்த பின்னர் இவர் உத்தியோக வேலையா கக் கொழும்பு செல்லும்வரை (1890) தமிழ் படிப்பதிலே யே தனது பூரண கவனத்தையுஞ் செலுத்தினார். நன்னூல் தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்களை ஐயந்திரி பரக் கற்ற காலம் அது. கஸ்தூரி வேலுப்பிள்ளை என்பவ ரிடம் நவரத்தினம் எனும் வைத்திய நூலிற்குப் பாடம்

மகாமகோபாத்தியாய

கேட்டார். ஆறுமுக நாவலர் விட்டுச் சென்ற தமிழ்க் கல்வி மறுமலர்ச்சியின் பயனை அனுபவித்தவர்களுள் அசனு லெப்பையும் ஒருவர். ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் சைவ நூல்களை வசன நடையில் ஆக்கியது போன்று இவர் இஸ் லாமிய நூல்களை வசன நடையில் எழுதாது விட்டமை எமது துர்ப்பாக்கியமென்றே கூறல் வேண்டும்.

கொழும்பில் உத்தியோகம் வகித்த காலத்திலும் அவர் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டவராகவே காணப்பட்டார். கொழும்பில் வாழ்ந்து வந்து ஒரு பிரபல தரகர் இல்லம் தில் நடந்துவந்த 'கம்பராமாயண விளக்கத்திற்கு இவர் செல்வதுண்டென்றும், ஒரு நாள் பாடல்களுக்குப் பயன் சொல்லுமாறு சிலர் வேண்ட இவர், ''எனக்குச் சரித்திரம் விளங்காது'' என்று கூறினுர் என்றும், அதற்கு அவர்கள் ''சொல்லொரு பொருளாகவாவது சொல்லுங்கள்'' என வேண்டினர் என்றும், பின்னர் இவர் பயன் சொன்ன முறை யாவரையும் ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்த்தியதனுல் அவரே அன்று முழு நாளும் பயன் சொல்ல வேண்டி இருந்தது என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கொழும்பில் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் இத்தகைய இலக்கிய விஷயங்களிலும் ஈடுபட்டாரெனினும், அவர் மனம் முழுவதும் ஆத்மார்த்த விடயங்களிலேயே ஈடுபடத் தொடங்கிற்று. அறபு மொழி வல்லுநரும் மதத்துறை அறிஞருமாகிய கொழும்பு அப்துர் ரஹ்மான் ஆலிம் சாகிபு அவர்களிடம் அறபு பயின்றுர். நாயகம் (ஸல்) அளர்களது வாழ்க்கை பற்றியும் இமாம் கஸ்ஸாலி அவர்களது ஆக்கங்களிலும் அவர் கவனம் செலுத்திஞர். அறபு வான சாத்திரத்தை ஆர்வத்துடன் பயின்றுர்.

கொழும்பில் சில வருட காலம் வேலை செய்து பின் னர் மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்றுர். அங்கு 1918 ஆம் ஆண்டுவரை மாவட்டப் பொறியியல் அலுவலகத் தில் கடமையாற்றினுர்.

அசனுலெப்பை அவர்கள் காட்சிக்கு எளியராயும் மனிதாபிமானம் நிறைந்தவராகவும் இருந்தார். அக்காலத்து

உத்தியோகத்தர்கள் ''ரிக்ஷா'' வண்டியிற் செல்வதே மரபாக இருந்ததெனினும் அவர் அதனை வெறுத்தொதிக்கித் ''திருக்கல் வண்டி'' எனச் சனரஞ்சகமாக அழைக்கப் படும் ஒற்றை மாட்டு வண்டியிலேயே சென்று வந்தார்.

பாரம்பரிய விஷயங்களிலும் ஆத்மார்த்தத் துறையிலுமே அவர் மனது எப்பொழுதும் லயித்திருந்தது.

அசனுலெப்பை அவர்களது ஆக்கங்கள் அவருக்குத் தமிழில் இருந்த பேரறிவினையும் இஸ்லாம் பற்றிய அவரது ஆழ்ந்த அறிவினையும் எடுத்துக் காட்டுவனவாக இருக்கின்றன.

தமிழ் மரபில் அதிகம் விழங்கப் பெருதனவும், சாதாரண தமிழ் வாசகர்கட்கு நன்கு விளங்காதனவுமாகிய அறபுத் தொடர்புகளையும் இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளையும் அவர் தமது கவிதைகளில் கையாண்டுள்ள முறைமை மரபு தவருது புதியன புகுத்துவதற்குத் தலைசிறந்த உதாரணமாகும். இத்துறையில் உழைத்த தென்னிந்திய முஸ்லிம் புலவர்களுடன் சரிநிகர் சமானமாக நிற்பவர் இவர். அவரது பாடல்கள் பல பக்திப் பாடல்களாகவே இருக்கின்றன. ''புகழ்ப்பாவணி'' எனும் தொகுப்பிலே வரும் பாடல்கள் தன்மை நிலையில் நின்று தமிழ் மரபு தவருது பாடப் பட்ட பாக்களாகும். நவரத்தினத் திருப்புகழ், முஹியத் தீன் ஆண்டகை அவர்கள் பேரில் ஆசிரிய விருத்தம், பதாயிகுப் பதிற்றுத் திருக்கந்தாதி, சாஹுல் ஹமீது ஆண்டகையவர்கள் பேரில் முனுஜாத்து முதலியன அதில் இடம் பெறுகின்றன.

திருப்புகழ்ப் பா முறைக்கேயுரிய சந்தச் சிறப்பினை நாம் நவரத்தினத் திருப்புகழில் நன்கு காணலாம்....

....முஹியத்தீன் ஆண்டகை அவர்கள் பேரில் பாடப் பெற்ற ஆசிரிய விருத்தத்திலும் முனுஜாத்திலும் தன்மை நிலைப் பக்தி வெளிப்பாடு சிறப்புற அமைவதைக் காணலாம்....

....மறை பொருள் வைத்துப் பாடுவதும் சித்திரக்கவி பாடுவதும் அக்காலத்து இலக்கிய மரபுகளில் ஒன்று. பதாயி குப்பதிற்றுத் திருக்கந் தாதியிலும் திருநாகை நிரோட்ட யமக வந்தாதியிலும் இத்தகைய பாடல்களைக் காணலாம். இப் பாடல்களுக்குத் தாமே பதவுரை எழுதியிருப்பது கவனித்தற்குரியது.

அசனுலெப்பை அவர்களது இலக்கிய வாழ்வில் முக்கிய இடம்பெறுவது குலாம்காதிறு நாவலருடன் அவர் கொண்டிருந்த தொடர்பாகும். அஸனுலெப்பைப் புலவர் அவர்களின் புகழிப்பாவணியைக் கண்ணுற்ற குலாம்காதிறு நாவலர் நூலின் சிறப்புக்களை வியந்து கூறி நமது புலவருக்கு ஒரு கடிதம் வரைந்தார். அன்று தொடங்கிய நட்பு இறுதிவரை நீடித்து அறபுத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப்பெரும் தொண்டாற்றிற்று. புலவர் அவர்கள் நாவலரின் கடிதங்களைப் பெரிதும் பேணி வந்தார். அக் கடிதங்களில் குலாம் காதிறு நாவலர் அவர்கள் புலவரை ''தம்பி அசனுலெப்பை'' என்றே விளித்தல் வழக்கம்.

யாழ்ப்பாணத்திற்குத் தாம் வரவிருப்பதாகக் கூறிய குலாம்காதிறு நாவலருக்கு, ''வருவதானால் புராணம் ஒன்றுடன் வருக'' என அன்புப் பணியிட்டார் அசனுலெப்பை. நாவரும் றிபாயியா புராணம் எனும் நூலுடன் வந்து சேர்ந்தார். இதுவே பின்னர் ஆரிபு நாயகம் என அழைக்கப்படலாயிற்று. இந்நூல் யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணையிலேயே அரங்கேற்றப்பட்டது (1896). குலாம்காதிறு நாவலர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த காலத்திலேயே புலவர் அவர்கள் திருநாகை நிரோட்டயமக வந்தாதியை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

புலவரின் புகழ் திக்கெட்டும் பரவிற்று. அறபுத்தமிழ் இலக்கியம் படைத்தோர் யாவரும் அசனுலெப்பை அவர்களின் சாற்று கவியைத் தத்தம் நூலிற்கணியாகக் கொண்டனர். குலாம்காதிறு நாவலர் எழுதிய திருமக்காத்திரிபந்தாதி (1895) ஆரிபு நாயகம் (1896) நாகூர்ப் புராணம்

(1895) முஹம்மது முஹியித்தீன் லெப்பை ஹாஜிப் புலவர் எழுதிய சாதுலி நாயகம் (1914) காதிரு முஹியித்தீன் அண்ணுவியார் எழுதிய பிக்ஹு மாலை (1901) ஆகிய நூல்கள் அசனுலெப்பைப் புலவரின் சாற்று கவிகளுடன் வெளி வந்தன.

ஆனுல் காலஞ் செல்லச் செல்ல அவர் இஸ்லாமியத் தத்துவத் துறையில் பெரிதும் ஈடுபட்டார். அறபுமொழியை நன்கு பயின்று சூபி முறைத் தத்துவங்களில் சிறப்பறிவு பெற்ருர்.

செய்யிது முஹம்மது பளுள் பூக்கோயா தங்கள் அவர்கள், அசனுலெப்பை அவர்களது அறிவையும் பக்தியையும் அறிந்து அவருக்குக் கிலாபத்து எனும் பதவியினை வழங்கிஞர். காதிரிய்யாத் தரீக்கின் ஐதூரியாப் பிரிவின் தலைவராகக் கடமையாற்றுவதற்கான அதிகாரத்தை வழங்கும் இந் நியமனத்தை அசனுலெப்பையின் இளவயது காரணமாக பலர் எதிர்த்தனரெனினும் தங்கள் அவர்கள் அசனுலெப்பையைப் போன்று தப்ஸீர் இலக்கியத்தில் சிறப்பறிவு பெற்ருேரைத் தான் காணவில்லை எனக் கூறி அவர் கீர்த்தியை நிலைநாட்டிஞர்.

அறபு மொழியில் வல்லுநரான அசனுலெப்பையவர்கள் அறபியிலே பைத்துக்கள் இயற்றிஞர். நபிகள் நாயகம் பேரிலும் முஹியித்தீன் அப்துல் காதிறு ஆண்டகை அவர்கள் பேரிலும் தங்கள் ஐதுறூஸ் பேரிலும், காதிரிய்யாத் தரீக்கின் பேரிலும் பலபைத்துக்கள் இயற்றிஞர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கையில் தோன்றிய கலாசார மறுமலர்ச்சியின் இஸ்லாமியக் கொழுந்து அசனுலெப்பை அவர்கள். நாவலர் வளர்த்த தமிழ் மறுமலர்ச்சியை இஸ்லாமியத் துறையுட் பாய்ச்சி அறபும் தமிழும் வளர்த்து அதனுல் தன் ஆத்ம ஞானத்தை ஓம்பியவர்; ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மூல புருடர்களில் ஒருவர். ஈழம் தமிழிற் களித்துள்ள பெருமை மிகு தொண்டுகளில் ஒன்று நமது புலவர் அசனுலெப்பையவர்கள்.

அறபு, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் வல்லுநராக விளங்கிய இவர் ஆற்றிய சேவைகள் அளப்பரியன....

— தினகரன் (18-12-1963)

இன்றைய தேவைகள்

இத்தொகுப்பினை ஆக்குங்கால் தோன்றிய சில முக்கிய பிரச்சினைகளை இங்கு குறிப்பிடல் அவசியம்.

இன்று நாம் அறபுச் சொற்களை உபயோகிக்கும் முறையிலும் அவற்றைத் தமிழில் எழுதும் முறையிலும் ஒருமைப்பாடில்லை. அறபுச் சொற்களை அவற்றின் ஒலிப்பொலிவு குறையாது எழுதுதல் அவசியம். ஆனால் இன்றோ, நிலைமை முற்றிலும் மாறிக் காணப்படுகின்றது. முஸ்லிம்கள் என்ற ஒரு சொல்லை முசுலீங்கள், முசுலிங்கள், முசுலிம்கள், முசுலீம்கள், முஸ்லிம்கள், முஸ்லிங்கள், முஸ்லீங்கள், முஸ்லீம்கள் எனப் பலவாறாக எழுதுவர். இவற்றுள் எது சரி என எவரும் சொல்லவில்லை. இத்தகைய சொற்களை எழுதுவதில் ஓர் ஒருமைப்பாட்டினை எழுத்தாளர் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் அவசியம். எனவே அறபுச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்பொழுது ஒலிக்குறிப்பு முறையில் ஒருமைப்பாட்டினை உண்டாக்குதல் முதற் கடனாகும். எமது முன்னோர் தமிழை அறபு லிபியில் எழுதும்பொழுது ங, ட, ச, ண போன்ற தமிழ் எழுத்துக்கட்கு எவ்வாறு அறபியில் ஒலிக் குறிகளை அமைத்துக் கொண்டனரோ அதேபோன்று தமிழ் லிபியில் அறபு எழுத்துக்களை எழுதும்பொழுதும், தமிழில் இல்லா ஒலிகளுக்கு ஏற்ற ஒலிக்குறிகளை அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

பா. தாவூத்ஷா அவர்கள் 1932 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட ''நபிகள் நாயக மான்மியம்'' எனும் நூலில் கையாண்டிருக்கும் முறையினை அடியொற்றிச் செல்வோமேயானால் ஓரளவு ஒருமைப்பாட்டினை ஏற்படுத்தலாம்.

அடுத்து, தமிழில் கையாளப்பெறும் அறபுச்சொற்களை எழுதும் முறையைக் காட்டுகின்றதும், அச் சொற்களின் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றதுமான ஓர் அகராதி தேவை. தற்கால அகராதி முறைப்படி தயாரிக்கப்படும் அத் தொகுப்பில் சொல்லின் பொருள் மாத்திரமல்லாது, நிகண்டுபோன்று ஒரு பொருட் கிளவிகள் யாவும் குறிப்பிடப்படல் வேண்டும். தமிழில் அறபுக்கான ஒலிக் குறிப்புக்களுடன் குறித்த சொல்லை எழுதி, அடுத்து அறபியில் அதனை எழுதிப் பின்னர் அதன் கருத்தையும் ஒத்த பொருளுடைய பிற சொற்களையும் குறித்தல் வேண்டும். இவ்வாறான முறையில் ஓர் அறபுத் தமிழ் சொற்கோவை தக்கவாறு தயாரிக்கப்படுமேல் அது இஸ்லாமிய வரலாறு கலாசாரம் ஆகியவற்றைக் காட்டும் கண்ணாடியாக விளங்குமென்பது திண்ணம் தமிழ் மூலம் இஸ்லாம் பரப்பும் அறிஞர்கள் இத் துறையில் பணியாற்ற வேண்டுமென்பது என் அவா.

இன்று நாம் அறபுச் சொற்களையும், அறபுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்ட பிற மொழிச் சொற்களையும் கையாளுகின்றோம். இதனால் அவற்றை எழுதுவதில் பெருமயக்கம் ஏற்படுகின்றது. உதாரணமாக, அறபியில் 'றமழான்' என வருவது உறுதுவில் 'றம்சான்' என்றே நிற்கும். இவ்வாறான உச்சரிப்பு வேறுபாடுகள் வரும்பொழுது நாம் அறபு உச்சரிப்பையே எடுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். அறபு நாட்டிற்கும் எமக்குமுள்ள பூர்வீக உறவு தரும் உரிமை அது.

இஸ்லாமியப் பண்பினை நன்கு விளக்குவதற்குச் சில அறபுச் சொற்களைக் கையாளுதல் எத்துணை அவசியமோ அத்துணை முக்கியமானது சில தமிழ்ச் சொற்களைக் கையா

ளாமல் தவிர்த்தலுமாம். சொற்பொருள் வழி வரலாற்றில் இந்து சமயக் கோட்பாடுகளுக்கியையத் தோன்றிய சொற்களையும் அவற்றை விளக்கத் தோன்றிய சொற்களையும் பிரயோகிப்பின் அவை இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகட்கு ஒவ்வாது நிற்கும். அல்லாஹ்வைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது 'அவதரித்தல்' 'காட்சியளித்தல்' 'இரண்டறக் கலத்தல்' போன்ற பதங்கள் கையாளப்படுமேல் அது இஸ்லாத்தின் ஏக தெய்வக் கோட்பாட்டிற்குத் திரையிட்டுவிடும்.

இவ்வாறு அறபுச் சொற்களை அதிகம் கையாளவேண்டுமென்று சொல்லும்பொழுது எமது இலக்கிய ஆக்கங்கள் யாவும் எம்மிடையே மாத்திரம் இருப்பனவாகவும், பிற தமிழ் பேசும் மக்களால் பயிலப்பட முடியாதனவாகவும் போய் விடக் கூடும். அந்நிலைமை ஏற்படுவதை நாம் அவசியம் தடுத்தல் வேண்டும். அறபுத் தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றைப் பார்த்தால் முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ள முறையில் வேண்டாத அறபுச் சொற்கள் பல அங்கு மலிந்து இடப்பதைக் காணலாம். கஸஸுல் அன்பியா எனும் நூலில் முதலிரண்டு அதிகாரங்களிலும் தமிழல்லாத சொற்கள் நூறு வரையில் உள. என் கருத்துப்படி இவற்றுள் நாற்பது சொற்கள் வரையில் கட்டாயம் இடம் பெறவேண்டியன. முப்பது சொற்கள் இடம் பெற்றிருக்கவே கூடாது. மேலே கூறிய நியதிகளை உரைகல்லாகக் கொள்ளின், இம் முடிவுக்கே வரல் வேண்டும்.

இந் நிலைமை நீங்கி எமது இலக்கியங்கள் பற்றிப் பிறரும் அறிவதற்கு, அறபுத் தமிழ் இலக்கியக் கோவை ஒன்றினைத் திரட்டல் அவசியம். அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் என்று கூறும்பொழுது உயர் தமிழ் இலக்கியங்கட்கு ஈடாக நிற்கும் சீறாப்புராணம் போன்றவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது முஸ்லிம். மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் முன்னெல்லாம் இடப்பெற்ற முனாஜாத்துக்கள், சிந்துகள், காரணச் சரித்திரங்கள் கிஸ்ஸாக்கள் போன்ற மக்கள்

இலக்கியங்கட்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் திரட்டல் வேண்டும். எனினும் ஒலிக் குறிப்புக்களைப் பார்க்கிலும் விசேஷ எழுத்துக்களைப் பாவித்தல் சிறப்புடையதாகும்.

அறபுத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இஸ்லாத்தின் தனித்துவம் குன்றுமலும் தமிழ்ப் பண்பு மறையாமலும் இருப்பதற்கு (1) ஒலிக்குறி ஒருமைப்பாடு (2) அறபுத் தமிழ் அகராதி (3) அறபுத் தமிழ் இலக்கியக் கோவை என்பன பற்றி உடன் ஆவன செய்தல் வேண்டும்.

இந்நூல் எனது முதல் நூல். கல்லாப் பிழைகள் கருதாப் பிழைகள் பல இருக்கலாம். குற்றங் களைந்து குணம் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறேன்.

— நூன்முகம் இலங்கையில் இஸ்லாம்.

மொழிபெயர்ப்புக் கலை

''கல்வி என்பது பாஷைகளை வாசித்தறிதல் மாத்திரமல்ல. மன விரிவுக்கும் தெளிவுக்கும் பலவித அறிவு நூல்களையும் நன்குயறிவதாம். ஆனால் மேற்சொல்லிய பிரயோசனமுள்ள நூல்கள் தமிழ் பாஷையிலே மிகவும் சுருக்கமானபடியினாலேயே தமிழ்ப் பாஷையை மாத்திரம் தெரிந்தவர்கள் அவைகளையறிந்து கொள்வதற்கு வழியில்லாது இருக்கின்றது. ஆகையால் அறபு கிதாபுகளிலிருந்து அறிய வேண்டிய அறிவுகளையும் ''இங்கிலீஷ்'' முதலிய பாஷைகளிலுள்ள கல்விகளையும் விஷேசமான புதினங்களையும் படித்தவர்களும் படியாதவர்களும், முதியவர்களும் இளையவர்களும் மற்றையவர்களும் தங்கள் தங்கள் வேலை முயற்சிகளோடு வாசித்தறிந்து கொள்ளும்படி உலமாக்கள், கல்விமான்கள் ஆகியவர்களுடைய உதவியைக் கொண்டு ஒரு பத்திரிகையைக் கிழமை தோறும் பிரசுரஞ் செய்ய விரும்பி இப் பத்திரிகைக்கு 'முஸ்லிம் நேசன்' என்று பெயரிட்டோம்.''

1882 ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 21 ம் நாள் வெளியான அறபுத் தமிழ் வார இதழாகிய முஸ்லிம் நேசனின் முதலாந் தலையங்கத்தில் எம். சி. சித்தி லெவ்வை அவர்களால் எழுதப்பட்ட கூற்றின் ஒரு பகுதியே மேற்போந்த வசனங்களாகும். சித்திலெவ்வை அவர்களே முஸ்லிம் நேசனின் சொந்தக்காரர்; பிரசுரகர்த்தர்; ஆசிரியர். ஒருவரே மூவராய் நின்று கடமையாற்றினர். இவருடைய காலத்து

இலங்கையின் வரலாற்றைத் துருவி ஆராய, நேரமும் ஆர்வமும் புத்தி சாதுரியமுமுள்ள வித்தகரெவரேனும் முன் வருவாராயின் எம். சி. சித்திலெவ்வை அவர்கள் முஸ்லிம் கல்வியின் மறுமலர்ச்சித் தந்தை எனப் போற்று தற்கான போதிய அத்தாட்சியைக் காண்டல் கூடுமென்று நம்பிக்கையுடன் நான் கூறத் துணிவேன். சித்திலெவ்வை அவர்கள் இலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் மத்தியிலே புத்தி விவேகத்தின் எழுச்சிக்காகப் பல தடவைகளில் சொன்னவை எழுதியவை எல்லாம் பொருள் நிறைந்தவை; உற்சாக மூட்டுபவை; விலைமதிப்பற்றவை. இவை எல்லாவற்றையும் விட இன்று எங்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கக்கூடியவைகளாக அவர் அன்று கூறிய அறிவுரைகள் காட்டிய வழிவகைகள் அமைந்து கிடக்கின்றன என்று நாம் பிரமிப்படைய வேண்டியவர்களாகின்றோம். இவற்றில் ஒன்றே மேலே காட்டிய மேற்கோள்....

....அறபு மொழியின் துணையின்றி அல்லாஹ்வின் பிரகடனமாக அருளப்பெற்ற இறை மறையாம் திருக்குர் ஆனை எங்கள் சமூகம் அணுக முடியாது; அம்மொழியில் ஆக்கப்பட்ட தப்ஸீர்களையோ, பிக்ஹு நூல்களையோ, மார்க்கக் கிரந்தங்களையோ நாம் அறிய முடியாது. கஸ்ஸாலி இமாம், ஷாவலியுல்லாஹ், முஹம்மது அப்துஹ் ஆகிய பெரியார்கள் விட்டுச் சென்ற அரும்பெரும் நூல்களைப் பயன்படுத்த முடியாது.

அறபு மொழி மூலம் பெறக் கூடிய அறிவினை எங்கள் சமூகத்தில் நிறையப் பரப்பினாலன்றிக் கலாசார விருத்தி முயற்சிகளை அனுகூலமாகக் கையாள முடியாது. இவ்வுண் மையை நன்குணர்ந்தே பலபின்ன பேதங்களுக்கு எதிராக, தொல்லைகளைப் பொருட்படுத்தாது, சித்திலெவ்வை தமது பத்திரிகையை அவர் சார்ந்த சமூகமாகிய எங்கள் சமூகம் எந்த வகையிலும் எந்த வேளையிலும், அத்தியாவசியமான அறிவினது குறைவினால் வாடாமல், மலர்ச்சிகொள்ள வேண்டுமென்ற விடாப்பிடி நோக்கத்தோடு தொடக்கி வைத்தார்.

கல்வியின் ஊடகத்திலுந் தொடர்பிலும் அதன் வெளியீட்டு பிரசார முறைகளிலும் காலம் பல மாற்றங்களை உருவாக்கியுள்ளது. வாராந்த சஞ்சிகையன்றித் தினசரிகளுந் தோன்றலாயின. அன்று புராணங் கேட்ட மக்கள் இன்று வானொலி மூலந் தோத்திரப் பாடல்களைக் கேட்டும் இரசிக்கக் கூடியவர்களாயிருக்கின்றார்கள். வாசிப்பு, எழுத்து, கணிதம் என்ற மூன்று பாடங்களுமே உரித்தாயிருந்த பாடசாலைகள் இன்று வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தப்படுத்தும் மத்தியதானமாக மாற்றப்படலாயின. சமூகமும் பாடசாலையும் மிகவும் நெருங்கிப் பின்னிப் பிணைந்து நிற்கின்றன. எவ்வாறெனின் பாடசாலையின் சுற்றுடலிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் பழைய புதிய அல்லது வருங்கால மாணக்கராகத் தொடர்பு கொள்ளப்படுகின்றார். இது தவிர்க்க முடியாதது. இப்பொழுது அறிவென்பது தொடர்ச்சியாக எண்ணமோ, கவலையோ இல்லாத முயற்சிகளின் மூலம் அதாவது நாங்கள் பிராண வாயுவை மூச்சுப் பேச்சின்றிப் பிரித்தெடுத்துக்கொண்டு சுவாசிப்பது போன்று பெறப்பட்டு வருகின்றது. கன்னங்கரா காலத்திலே தாபிக்கப்பட்ட அரசாங்க முஸ்லிம் பாடசாலைகள் அதன்பின் வருடா வருடம் விருத்தியாக்கப்பட்டு வளர்ந்துள்ளன. பொதுவாக நோக்குமிடத்து, இப் பாடசாலைகளிற் கல்வி பயிற்றும் ஆசிரியர் குழாம் எங்கள் கலாசாரப் பாதுகாவலர்களாகத் திகழ்கின்றார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இப்படியான ஒரு தலைமையும் தனமும் வருதல் கூடுமென்று அரசினர் முஸ்லிம் பாடசாலைகள் தாபனமாவதற்கு முன்னிருந்த காலத்தில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் காலத்தில் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது.

இவற்றின் பெறுபேறாக அரசாங்க முஸ்லிம் பாடசாலைகளிற் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் எங்கள் சமூக கலாசாரத்தின் பாதுகாவலர்களாகத் திகழ, அவர்களை ஆசிரியர்களாகப் பயிற்றும் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் எங்கள் கலாசாரத்தின் அரண்களாக அமைகின்றன மேற்படி கல்லூரிகளிற் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் தங்கள் பொறுப்பில் விடப்படும்

மாணுக்கரைப் பயிற்றுவதன்றியும் பூரணமான நல்வாழ்க்கையை நடாத்த வழிகாட்டிகளாக எங்கள் சமூகத்தின் வருங்காலத் தலைவர்களை உருவாக்கும் பொறுப்புமுடையவராவார்கள்.

எங்கள் கலாசாரத்தை வளர்க்கத் தேவைப்படும் மொழி பெயர்ப்பாளர் குழாமொன்றினை அரசாங்க முஸ்லிம் ஆசிரியர்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அறபுமொழி மூலம் பெறக் கூடிய அறிவை ஆசிரியர் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கும் அறபு மொழி தெரியாத பொது மக்களுக்கும் இடையிற் பரவச் செய்வர். இவ்வகை மொழி பெயர்ப்பாளர் குழாத்தினர் இந்த நோக்கத்தைத் தவிப்பட்டவர்களாக பிரித்து வைக்கப்பட்ட அங்கங்களாகப் பொதுவான நோக்கம் எதுவுமின்றி பொது நிருவாகமின்றி, பொது அமைப்பின்றிச் செவ்வையாகவும் திருப்திகரமாகவும் நிறைவேற்ற முடியாது. மொழிபெயர்ப்புத் துறையின் செயல் முறையில் அனுசரிக்கக் கூடிய விதிகள் மற்றும் விருத்தியடைந்த கலைகள் சாத்திரங்களுக்கு இருப்பதுபோல், இருந்தாற்றான் சமூகத்திற்கு வேண்டிய நன்மை பயக்கும். இவ்வகையான நெறிமுறை எங்கள் சமூகத்தில் உதிக்க வேண்டுமாயின் அதைப் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் போன்ற தாபனங்களாற்றான் தோற்றுவிக்க முடியும். மொழி பெயர்ப்புக் கலை மிகவும் முக்கியமானது. எனவே அதனை முறைப்படி தேடிக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்யப்படுதல் வேண்டும். இதனை ஏற்பாடு செய்வதற்கு வாய்ப்பான தகுந்த முறை இந்த அற்புதக் கலையாகிய மொழி பெயர்ப்புக் கலைக்குத் தீர்க்கமான-சிறப்பான இடம் பாட விதானத்தில் கட்டாய பாடமாகவோ விருப்பப் பாடமாகவோ அதற்குரிய மேன்மையோடு அளிக்கப்பட வேண்டும். நேரசூசி போடும் நுணுக்கம் பரீட்சைக் கேள்விப் பத்திரங்கள் பற்றிய விசாரணை இக் கட்டுரைக்கு அப்பாற்பட்டவைகளாகும்....

....தமிழ் மொழியைப் பேசும் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கு இந்த மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலே தென்னிந்தியாவிலுஞ் சரி, இலங்கையிலுஞ் சரி அறபுத் தமிழ் எழுத்தாளர்களால் பெருவைப்பென விட்டுச் சென்ற ஒரு தனி மரபு எங்கள் மூதாதையருக்கும் ஏற்புடைத்தாய் தலைமுறை தலைமுறையாய் ஆரம்ப காலந்தொட்டே யாவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத் தக்கதாய் இருந்தது எனலாம். ஏனெனில் அப்போதிருந்த குர்ஆன் பள்ளிக்கூட முறை வீட்டிலும் பொது இடங்களிலும் மௌலூத் புராணம் ஆகியவற்றை ஓதும் முறை பள்ளிவாசல்களில் ஒழுங்காகச் சொல்லப்படும் ஹதீது முறை முதலியவை பொதியப் பெற்றுள்ள கேட்டல் பார்த்தல் என்ற பயிற்றல் முறைகளோடு பொருந்திய ஓதலும் ஒப்புவித்தலும் என்ற தன்மைகள் காரணமாக அந்தக் காலத்தில் எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் மிகக் குறைவாக இருந்தும் அறபுத் தமிழ் இலக்கியம் மிகவும் பரவியிருந்தது. இன்று அந்நிலை குன்றி வருவதை நாம் உற்று நோக்கி ஆவன செய்ய முன்வர வேண்டும். சகல துறைகளிலும் அரசியல் கலாசாரம் ஆகியவற்றிலும் இவற்றை உணர்ச்சியுடனும் தன்மானத்துடனும் மேலும் வளர்க்க ஒருப்படாமையாலும் வளர்ந்து வந்த மரபு வாடி வதங்கத் தொடங்குகின்றது.

இந்த மரபைப் புதுப்பிக்குமிடத்து சென்ற பல ஆண்டுகளிற் பெற்ற அனுபவங்களினால் நாங்கள் நன்மை அடையலாம்; கட்டாயம் அடையலாம். அன்றியும் இக்காலத் தேவைக்கியைய இந்த மரபை ஒரு சில மாற்றங்களுடன் புதுப்பிக்க உத்திகளைக் கையாளுவோமாக!....

....இந்த மரபின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் முஸ்லிம் மக்களின் விசேட பான்மையாகிய அறபு மொழிப் பாசத்தோடு தொடர்புடையதெனலாம் எங்கள் மூதாதையருக்கும் எங்களுக்கும் அறபு மொழி ஓர் உலக மொழி என்பதற்காகவோ, கிரேக்க இந்திய இலக்கியங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களையுடைய வளம்பெற்ற மொழி என்பதற்காக

வோ பழைய நூற்றாண்டுகளின் சக்கராதிபத்திய மொழி என்பதற்காகவோ அல்ல, அஃது எங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. பரிசுத்த குர்ஆன் மொழியாகையால் அஃது எங்களுக்கு அதி முக்கியம் ஆகின்றது. ஏனெனில் மனிதனால் உருவாக்கப்படாத அல்லாஹ்வின் வார்த்தைகள் அம் மொழியிற்றான் இறக்கப்பட்டன. ஆகவேதான் திருக்குர்ஆனுக்கே உரித்தான அதிலுள்ள விஷேடமான கருத்துப்படிவங்களுக்கும் சொற்களுக்கும் பொருத்தமான சம சொற்கள் வேற்று மொழியிற் காண்பதரிது. மற்றைய மொழிகளில் முற்றாக—முழுமையாக உணர்ச்சியோடு இதனை எடுத்துரைக்க முடியாத தொல்லை ஒரு புறமிருக்க திருக்குர்ஆனின் ஞான அருட்சி, தூது, சந்தம், மொழிநடை இவை காரணமாக இவ்விறை மறையை மற்றைய மொழிகளிற் பூரணமாக மொழி பெயர்க்க முடியாதென அழுத்தம் திருத்தமாக முடிவு செய்யப்படலாயிற்று. பிக்தோல் அவர்களின் கூற்றுப்படி திருக்குர்ஆன் மொழிபெயர்ப்பில் கண்ணீர் சிந்தவும் பரவசமடையவுஞ் செய்யும் அதி உசிதமான இன்னிசையைக் கை நெகிழவிட்டுத் தகுதியான வார்த்தைகளோடு பெரும்பாலாக எழுத்துப் பெயர்ச்சியே செயற்பாலதாகின்றது. சரி சம சொற்களையும் சில சமயத்திற் காண முடியாது. அத்தன்மையுள்ள சொற்களையும் கருத்துப்படிவங்களையும் உதாரணங்களாகக் கொள்ளுவோம். அல்லாஹ், றசூல், உம்மத், தௌஹீத், சகாத், மையித், ஜனாசா, வலீமாபோன்ற சொற்களுக்கு ஓரளவு சம பதங்கள் தமிழிலிருந்தும் அவற்றை உபயோகிக்க முஸ்லிம் மக்கள் ஏன் மறுக்கிறார்கள் என்பது இப்போது தெளிவாகின்றது.

— இளம்பிறை: கல்விமலர் 1965

ஸ்வாஹிலி மொழித் தொடர்பு

ஆழ்ந்து சிந்தித்தோமாளுல் இந்த ஒற்றுமையையிட்டு வியப்படையத் தேவையில்லை. ஏனென்றுல் இந்த ஸ்வாஹிலி மக்களினதும் சோனகர்களினதும் கலாசாரம் இஸ்லாமிய கலாசாரமேயாகும்: மேலும் ஸ்வாஹிலி மொழிக்கும் அறபுத் தமிழுக்கும் கூட பல ஒற்றுமைகளை நாம் காணலாம். அறபுத் தமிழில் அறபுச் சொற்கள் விரவிக் கிடந்தாலும் வசனங்கள் தமிழ் இலக்கணப்படியே அமையும் இவ்வாறே ஸ்வாஹிலி மொழியிலும் பல அறபுச் சொற்கள் இடம் பெற்றுலும் வசன ஆக்கம் கிழக்காபிரிக்கக் கரையோரங்களில் வழக்கிலிருந்த பாந்து மொழி மரபையொட்டியே அமையும். அறபு அட்சரங்களால் குறிப்பிட முடியாத தமிழ் ஒலிகளைக் குறிப்பதற்கு நொக்கத்துக்களை -நுகத்-குற்றுகளை உபயோகிக்கும் வழக்கம் ஸ்வாஹிலி அறபுத் தமிழ் இரண்டிற்கும் பொதுவாகும். அறபு லிபியில் எழுதப் பெற்று வந்த அறபுத் தமிழ், தென்னிந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் அச்சு இயந்திரம் வந்து சேர்ந்தவுடன் தமிழ் லிபியில் அச்சாகியது. அதுபோலவே ஸ்வாஹிலியும் பிரிட்டிஷாருடைய செல்வாக்கின் காரணமாக ரோமன் லிபியில் எழுதப்படலாயிற்று. முஸ்லிம் சாம்ராஜ்யம் கீர்த்தியின் சிகரத்தை அடைந்திருந்த காலத்தில் பல மொழிகள் அறபு லிபியிலேயே எழுதப் பெற்றன. இவற்றுள் மலாய் துறுக்கி உஸ்பெக் முதலிய மொழிகள் சிலவாகும். இன்று மலாயும் துறுக்கியும் ரோமன் லிபியைப் பயன்படுத்துகின்றன. உஸ்

பெக் ருஷ்ய லிபியில் எழுதப்படுகிறது. ஆட்சிக்கும் மொழிக்குமுண்டாகும் பிணைப்பினை இந்தச் சான்றுகள் எடுத்துக் கட்டேடுகின்றன.

இன்று ஸ்வாஹிலி கிழக்காபிரிக்காவின் பிரதான மொழியாகவும் தன்ஸானியாவின் உத்தியோக மொழியாகவும் கீன்யாவின் பிரதான அரசகரும மொழியாகவும் விளங்குகிறது. கிழக்காபிரிக்காவில் ஸ்வாஹிலி பெற்றிருக்கும் இந்த அந்தஸ்து தொடர்ந்து நிலை நிற்குமாவென்பது கேள்விக்குரியது, எனினும் உலகின் அதிமுக்கிய பன்னிரண்டு மொழிகளில் ஸ்வாஹிலியும் ஒன்று என்பதாக நான் எங்கோ படித்த ஞாபகமிருக்கிறது.

மொம்பாஸாவுக்கு அண்மையில் ஹெதாவு என்னுமிடத்தில் குடியேறிய முதலாவது அறபுக் கோஷ்டி பற்றி இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தமாகும். ஐந்தாவது உமையா ஹலீபா அப்துல் மாலிக் இப்னு மர்வான் (கி.பி. 685—705) ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுக் குழப்பங்களின் காரணமாகத் தப்பியோடிய (அறபு) அகதிகள் ஹெதாவிற் குடியேறினர். இலங்கையில் பல்வேறு இடங்களிலும் (ஏழெட்டு இடங்களில்) வந்து குடியேறிய ஆதி அறபு மக்களும் இதே ஹலீபாவின் ஆட்சியில் ஹாஸிமியர்களுக்கு இழைக்கப்பெற்ற கொடுமைகளுக்கு அஞ்சி நாடு துறந்தவர்களேயாவர். அறபு நாட்டின் இருப்பிடத்தைக் கவனிக்கும்போது, அந்நாட்டு மக்களுக்கு இந்து மகா சமுத்திரத்தின் ஒரு பாரிசத்திலுள்ள கிழக்கு ஆபிரிக்கக் கரையோரங்களும் மறு பாரிசத்திலுள்ள தென்னிந்திய, இலங்கைக் கரைப்பகுதிகளும் சம அளவிற் பழக்கமுடையனவாக இருந்திருக்குமென்பது புலப்படும். இதனைக் கொண்டு ஸ்வாஹிலிக்கும் அறபுத் தமிழுக்குமுள்ள அன்புத் தளையை ஊகிக்கலாம். ஸ்வாஹிலி மக்களினதும் சோனக மக்களினதும் பழக்க வழக்கங்கள் சம்பிரதாயங்கள் இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றில் மிகுந்த ஒற்றுமைகள் காணப்படுதலையும் காணலாம். இரு வகுப்பாரும் ஷாபி

களர் இருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இத்துறையில் ஆராய விளையும் எவரும் அறபு, இங்கிலிஷ், தமிழ், ஸ்வாஹிலி ஆகிய நான்கு மொழிகளாவது தெரிந்தவராயிருத்தல் அவசியம். நம்மிடையே ஓர் அல் பைறூனி உளரேல்....?

—24 ஆம் அத்தியாயம், ''கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள்''

Printed at Diamond Printers for A. M. A. Azeez, Meadow Sweet,
81, Barnes Place, Colombo-7.